

δαύλακας ό, Πελοπν. (Πάτρ.) — Γ. Μαθιουδ., Λουλούδ., 19 δαύλιακας "Ηπ. (Μέγα Περιστ.) Κεφαλλ. Μακεδ. (Βόιον) δαύλιαγκας Κεφαλλ.

Έκ τοῦ οὐσ. δ α υ λ ό ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -α κ α ς.

1) Μέγα καυσόξυλον Πελοπν. (Πάτρ.): Πήγαινε νὰ φέρης ἕνα δαύλακα, γιὰ νὰ ψήσουμε τὸ φάσσακα (φάσσακας = μεγεθ. τοῦ πτηνοῦ φάσσα, μεγάλη φάσσα· ἐκ παραμυθ.) Συνών. δ α υ λ α ρ ο ς. 2) Μεταφ., ἐπὶ ὑπερβολικῆς φαγοποσίας "Ηπ. (Μέγα Περιστ.) Κεφαλλ. — Γ. Μαθιουδ., ἐνθ' ἄν.: Φρ. Τρώει τὸ δαύλιακα (τρώγει τόσο πολὺ, ὥστε καταβροχθίζει τὰ πάντα, ἀκόμη καὶ τὸν ἄρτον τὸν παρασκευασθέντα ἐκ σίτου προσβληθέντος ὑπὸ ἄνθρακος ἢ δ α υ λ ο ῦ) Κεφαλλ. Μωρὲ ἐσύ, γιέ μου, θέλεις ἕνα δαύλιακα, γιὰ νὰ χορτάσης! αὐτόθ. Μπά, πὺν νὰ φῆς τὸ δαύλιακα! αὐτόθ. "Εφαγες τ' φάσσα; Φάι τώρα κι τοῦ δαύλιακα! (ἐκ παραμυθ.) Μέγα Περιστ. Σὰ δὸν ἔφαες τὸ φάσσακα, φάε καὶ τὸ δαύλακα (ἐκ διηγῆς.) Γ. Μαθιουδ., ἐνθ' ἄν.

δαυλάκι τό, Κρήτ. δαυλάκι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) — Γ. Ἐπαχτίτ., Προπύλ. 1 (1900), 241 — Λεξ. Δημητρ. δαυλάξ' Θεσσ. (Τρίκερ.) Στερελλ. (Χρισ.)

Έκ τοῦ οὐσ. δ α υ λ ό ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ά κ ι.

1) Ὁ μικρὸς δαυλὸς Θεσσ. (Τρίκερ.) Κρήτ. — Γ. Ἐπαχτίτ., ἐνθ' ἄν.: Πᾶρε 'φτόια τοῦ δαυλάξ' κι βάλ' του σ'ν ἄκρ', μὴν πέσ' καταῆ κι καοῦμε Τρίκερ. Λησιμονοῦσε νὰ ξαιθαλίση τ' ἀποκαμένα λιγοστὰ δαυλάκια τῆς Γ. Ἐπαχτίτ., ἐνθ' ἄν. 2) Τὸ μικρὸν εὐφλεκτον ξύλον Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Στερελλ. (Χρισ.): Μπρή, 'ιά σβιάλετε τὴ φωτιά, 'ιά θὰ σβήση, δὲ ἀὴ θεωρεῖτε; 'ιά φέρτ' ἕνα δαυλάκι ἀκόμα Ἀπύρανθ. Βάζαμι μ'κρὰ δαυλάκια κι πιλικουδὶς κι καίγανι Χρισ. Συνών. δ α δ ι.

δαυλάρι τό, Κρήτ. δαυλάρ' Θάσ. "Ιμβρ.

Έκ τοῦ οὐσ. δ α υ λ ό ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ά ρ ι.

1) Μικρὸς δαυλός, ἀνημμένος ἢ ἡμίκαυστος Θάσ. "Ιμβρ. Κρήτ.: Βάλε δυὸ πασσονκλίδια 'ς τὴ φωτιά, ν' ἀρπάξουν καὶ τὰ δαυλάρια Κρήτ. Ξεκαρβούνισε τὰ δαυλάρια 'ς τὴν παρασθιά, γιὰ νὰ 'ξάφουνε αὐτόθ. Σὰ δαυλάρια μαυρίσαν τὰ πονδάρια σ' Θάσ. || "Ασμ.

Ὁ γ-εῖς τσῆ κόλλα μὲ πηλὸ κι ὁ ἄλλος μὲ χαλίκι

κ' ἡ μάννα τζῆ τσῆ κόλλα μὲ 'ἕνα χοντρὸ δαυλάρι

Κρήτ. 2) Ὁ ἀποκεκομμένος λεπτὸς κλάδος ἀγρίου δένδρου, χρησιμεύων ὡς καύσιμος ὕλη Κρήτ.: Τὰ δαυλάρια μὲ τὰ χοδρὰ ξύλα ἄφτοννε καλύτερα. "Ηκοφε μὴν ξερὴ ἀμυγδαλιά κ' ἤβγαλε πέντε γομάρια δαυλάρια. Βάλε ἕνα δαυλάρι 'ς τὴ φωτιά, νὰ μὴ σβήση. β) Μεταφ., ὁ δαρμός, τὸ ξυλοκόπημα, τὸ ξ υ λ ο φ ό ρ τ ω μ α Κρήτ.: Τὸν ἤπιασε καὶ τοῦ 'δωκε ἕνα δαυλάρι, πὺν δὰ τὸ θυμᾶται!

δαύλαρος ό, Πελοπν. (Μάν.) Χίος δαύλαρους Στερελλ. (Αἰτωλ.) δαύλαρος Κύθηρ.

Έκ τοῦ οὐσ. δ α υ λ ά ρ ι, κατὰ τύπ. μεγεθ.

Μέγας δαυλὸς ἐνθ' ἄν.: "Εφαγες τὸν πούλ-λαρο, φάε καὶ τὸ δαύλαρο Χίος. "Εβγα, θεά, μ' ἕνα δαύλαρο φωτιά, νὰ κάψης τοῦ κολιτσαρδοῦ τ' ἀφτία (κολιτσαρδός = καλικάντζαρος· ἐκ παραδ.) Κύθηρ. Σὺ πῶφας τοῦ φάσσαρου, φαί κι τοῦ δαύλαρου (φάσσαρος = μεγεθ. τοῦ πτηνοῦ φάσσα, μεγάλη φάσσα) Αἰτωλ. Συνών. δ α υ λ α κ α ς 1.

δαυλαρώνω Κρήτ. (Νεάπ. κ.ά.)

Έκ τοῦ οὐσ. δ α υ λ ά ρ ι.

Δέρνω μὲ δ α υ λ ά ρ ι, ξυλοφορτώνω ἐνθ' ἄν.: "Ηπιασε τὸν κλέφτη 'ς τὸν κοῦμο δου καὶ τὸν ἐδαυλάρωσε καλὰ - καλὰ (κοῦμος = ὀρνιθών) Νεάπ.

δαύλας ό, Χίος (Καρδάμ. κ.ά.)

Έκ τοῦ οὐσ. δ α υ λ α μεγεθ.

Ὁ μεγάλος δαυλός: Ἀλάκ-κερος δαύλας! Καρδάμ.

δαυλι τό, δαυλὶν Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ. (Ἀμισ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ζαυλὶν Κύπρ. δαυλι σὺνηθ. καὶ Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον.) Πόντ. (Ὁφ.) δαυλι Εὐβ. (Κάρυστ.) Θεσσ. (Τσαγκαρ.) Θράκ. (Γέν. Μικρὸ Μοναστήρ. Σκοπ. Σωζόπ.) ἄυλι Κάρπ. δαλὶν Πόντ. (Κοτύωρ.) δαβέλι Τσακων. (Μέλαν. Τυρ.) ζαβέλι Τσακων. (Βάτικ. Χαβουτσ.) Πληθ. δαυλία Πελοπν. (Κίτ. Γέρμ. Μάν.) δαλία Πόντ. (Κοτύωρ.)

Έκ τοῦ οὐσ. δ α υ λ ό ς ὡς ὑποκορ.

1) Λεπτὸν, ἐπίμηκες τεμάχιον ξύλου ἀνημμένον ἢ ἡμίκαυστον κατὰ τὸ ἐν ἄκρον αὐτοῦ σὺνηθ. καὶ Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον.) Πόντ. (Ἀμισ. Κοτύωρ Ὁφ. Τραπ. κ.ά.) Τσακων.: Χῶσε ἕνα δαυλὶ 'ς τὴ στάχτη, νὰ ξανανάφουμε ταχιά τὴ φωτιά, νὰ μὴ χαλᾶμε τὰ σπέρτα Πελοπν. (Δάρα Ἀρκαδ.) Ἀκοῦστε κ' ἐμένα, λέει ἡ τρίτη· ἐγὼ λέω νὰ πεθά-νη, μόλις ἀποκαῆ τὸ δαυλὶ πὺν καίεται 'ς τὸ τζάκι τώρα (ἐκ παραμυθ.) Στερελλ. (Κεφαλόβρ.) Τοῦ οὐτζάξ' εἶχ' d' βαρ-στιὰ ἢ πονδία, γιὰ νὰ μὴ βέφ'νι τὰ κάρβ'να 'ς τοῦ πάτουμα κι γιὰ νὰ στέκωννι τὰ δαυλιὰ Θεσσ. (Τσαγκαρ.) Σταύρου-ναν τὰ δαυλιὰ 'ς τοῦ οὐτζάξ' τὴ μέρα τοῦ Σταυροῦ Μακεδ. (Νάουσ.) Συντάρχα τὰ δαυλιὰ, κουντεῦ νὰ σβήσ' ἢ φοντιά Στερελλ. (Φθιώτ.) Σιούμπα λίγον τὰ δαυλιὰ, νὰ χουνέν' ἢ φοντιά (σιούμπα = ἀνακάτψε) Μακεδ. (Γήλοφ.) Ἰδῶ κά-πειους εἶχι φοντιά, φαίνιτι ἀπὸν τὰ δαυλιὰ π' ἀπόμ'ναν "Ηπ. (Κουκούλ.) Πᾶς νὰ γυρέψης 'ς τὴ γειτονιά ἕνα δαυλὶ ν' ἀνά-φουμε φωτιά; Πελοπν. (Τριφυλ.) Σπρώξε τὰ δαυλιὰ 'ς τὴ φωτιά Πελοπν. (Γέρμ.) Ἀρπαξ' ἕνα δαυλὶ κ' ἔβανι φοντιά 'ς τ' ἀχ'νονπόδια (εἶδος φρυγάνων) Εὐβ. (Ἀκρ.) Πᾶρι δαυ-λι κι φέξι μ' Στερελλ. (Γραν.) Τότις δὲν εἶχανι φακά, κρα-τοῦσαν δαυλιὰ (φακά = φακούς) Θεσσ. (Μεγαλόβρ.) Φέρ' ἕνα δαυλὶ, ν' ἀνάφου τοῦ τσιγάρου Μακεδ. (Γήλοφ.) Θὰ πάρ' ἕνα δαυλὶ νὰ σὶ κάφου Στερελλ. (Λεπεν.) Παίρνει ἢ γιὰ τὸ δαυλὶ καὶ καίει τὸν κολιτσαρδὸ (= καλικάντζαρο) Πελοπν. (Ἀναβρ.) Ὁ γέρος φονχτιάζει ἐν' ἀναμμένο δαυλὶ τσαὶ τσυ-νηγάει τὰ τσιλικρωτὰ (= καλικαντζάρια) Πελοπν. (Ξεχώρ.) Τὰ Χριστούγινα, παλιά, ὅταν γυρνοῦσαμε ἀπ' τὴν ἐκκλη-σιὰ, ἔβγινι ἢ μιγαλύτιρ' γ'ναῖκα τοῦ σπιτιοῦ κι πέταξι ἕνα δαυλὶ ἀναμμένον Μακεδ. (Γήλοφ.) Θέλει νὰ δὴ βιάσω, νὰ δὴ τζουλονφρίσω μὲ κᾶνα δαυλὶ Πελοπν. (Γαργαλ.) Τὰ χέ'ρα τῆς ἦταν μαῦρα σὰ δαυλιὰ καμένα Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Τρακόσια δαυλιὰ ἀναμμένα, θὰ κάφουμε τὰ σπέρτα Μακρυγ., Ἀπομν. 2, 109. Ἦταν ἄγριος σὰ γενίτσαρος καὶ μαῦρος σὰ δαυλὶ Χ. Χρηστοβασ., Διηγ., 19. || Φρ. Τὸν ἐπῆ-ρε μὲ τὰ δαυλιὰ (τὸν ἐδίωξε ρίπτων κατ' αὐτοῦ δαυλιὰ) Λεξ. Αἰν. Κακὸ δαυλὶ νὰ σὲ κάψ'! (ἀρά) Στερελλ. (Γραν.) Νὰ σὲ δῶ ζαυλὶν καμ-μένον! (ἀρά) Κύπρ. || Παροιμ. φρ. Ἐγινε δαυλὶ 'ς τὸ μεθύσι (ἐμεθύσθη εἰς τὸ ἐπαρκεν καὶ ἐκοκκίνη-σεν ὡς ὁ ἀνημμένος δαυλός) Πελοπν. (Λάμπ. Μεγαλόπ. Οἶν.) Συνών. φρ. ἔ γ ι ν ε σ κ ν ι π α - σ τ ο υ π ι ὶ - φ έ σ ι 'ς τὸ μ ε θ ύ σ ι. Γινατώθηκε κ' ἔγινε δαυλὶ (ἐπέισμωσεν καὶ ἐκοκκίνησε τὸ πρόσωπόν του) "Ηπ. (Λάκκα Σούλ.) Κάθεται 'ς τὰ δαυλιὰ (ἐπὶ ἐντόνως ἀνησυχούντων) "Ηπ.

(Τσακμαντ.) Συνών. φρ. *κάθεται σ' ἀναμμένα κάρβουνα*. Τσουγκράει τὰ δαυλιά (ἐπὶ τῶν φυγοπό-
νων, τῶν προτιμώντων νὰ κάθηνται παρὰ τὴν ἐστίαν, ἀντὶ
νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν ἐργασίαν των) αὐτόθ. || Παροιμ.
Ὁ ἕνας ξύλο, ὁ ἄλλος δαυλι (ἐπὶ τῶν εὐρισκομένων εἰς τὴν
αὐτὴν κατάστασιν) Πελοπν. (Λάστ.) "Ολοὶ κούτσοιρο κι
αὐτὸς δαυλι (συνών. μετὰ τὴν προηγουμ.) I. Βενιζέλ., Παροιμ.²,
195, 250. Μάθανι πὼς δίν' ἢ Μαλάμον, τρέχ' ἢ Αὐγερινός μὲ
τοῦ δαυλι (ἐπὶ ὑπερβολικῆς καλωσύνης) Θεσσ. (Τσαγκαρ.)
Κάθε δαυλι μετὸν καπνὸ τοῦ (ἐκαστος τῶν ἀνθρώπων
ἔχει τὰς περιπετείας του) Ἀνάφ.

Ξύλα κούτσουρα, δαυλιά καμένα
(ἐπὶ τῶν ἀσυνάρτητα λεγόντων) Ἡπ. Λευκ. κ.ά.

Τσάννα, βάβαλα, δαυλιά καμένα
(συνών. μετὰ τὴν προηγουμ.) Θεσσ. (Ἀνατολ.) || Γνωμ.

Κάλλιο Μάρτης 'ς τὰ δαυλιά | πάρα 'ς τὰ προσηλιακά
(διότι, παρὰ τὸ ἐντονὸν τῆς ἡλιακῆς θερμότητος, ἡ ἐπικρα-
τοῦσα εἰσέτι εἰς τὸ ὑπαιθρον ὑγρασία δύναται νὰ προκαλέσῃ
κρυολογήματα) Πελοπν. (Βραχν.)

Ἡρῶθι ἢ αἰ - Λιάς, | σ'μάστι τὰ δαυλιά
Μακεδ. (Μοσχοπόταμ.) Συνών. γνωμ. τ' αἰ - Λιάς,
γυρίξει ὁ καιρὸς ἀλλήλως. || Αἰνιγμ.

Πέ πῖς 'ς τὸ σπῖτ' μας δαυλιά παραχωμένα
(τὰ πράσα) Θράκ. (Γέν. κ.ά.) || Ἀσμ.

Μὲ κάλεσε μὲ ἀρχόντισσα, νὰ πάω νὰ ξενοχτήσω,
σκύψτω, φιλῶ τὸ κούτσουρο, πῖάνω δαυλι καμένο
Ἡπ.

Τὴ μανρειδιρὴ μὴν πάρη, τοῦ δαυλι τοῦ καπνισμένου,
τὴν ἀσπρειδιρὴ μὴν πάρη, τοῦ πουντιζ' τ' ἀλευρουμένου
Μακεδ. (Δαμασκην.)

Ἐχω κόρη κ' ἔχω πίκρα, | γιὰ θὰ κάθουμ' ὅλη νύχτα
νὰ συμπράξω τὰ δαυλιά, | νὰ τῆς φκειάσω τὰ προικιά
Πελοπν. (Κορινθ.) || Ποιήμ.

Τὴ νύχτα πὸν παράδερες μ' ἕνα δαυλι 'ς τὸ χέρι
κ' ἐσπιθοβόλεις κερανοὺς κ' ἐφεγγες σὰν ἀστέρι
Α. Βαλαωρ., Ἔργ. 2, 231.

Τοῦ ἀπελπισμένου αὐτοῦ χοροῦ εἶναι ὁ Καψάλης πρῶτος.

Κρατεῖ 'ς τὸ χέρι τοῦ δαυλι μετὰ φλόγα...

Κ. Κρυστάλλ., Ἔργ. 1, 149. Συνών. ἀποδαυλι 1, ἀ-
ποκαῖδι 1, δάδα, φωτόξυλο. β) Μεταφ., ἐπὶ με-
γάλης στενοχωρίας Πελοπν. (Σκορτσιν.) Στερελλ. (Ἀσπρό-
πυργ.): Ἐχω ἕνα δαυλι πὸν με καίει Σκορτσιν. 2) Λεπτὸν
τεμάχιον ξύλου κατάλληλον πρὸς καῦσιν, καυσόξυλον Εὐβ.
(Ψαχν.) Θράκ. Πελοπν. (Ἀνώγ. Καρδαμ. κ.ά.) Πόντ.
Στερελλ. (Ἀχυρ.) Τσακων.: Ἐφόρτωσε ἕνα φορτωμάτσι
δαυλιά Καρδαμ. Σῦρε 'ς τὸ βοννὸ νὰ φέρ'ς κἄνα δαυλι Ψαχν.
Θὰ πάρον τοῦ δαυλι κι θὰ σ' τὰ τσακίσουν τὰ πλιβρά! Ἀχυρ.
Τ'μπιτσόκουφι μὲ τοῦ δαυλι! αὐτόθ. Θὰ ντὶ κιάσουν μ' ἔγκι
τὸ δαβέλι, κοφόχρονε... (θὰ σὲ πιάσω μ' αὐτὸ τὸ δαυλι...) Τσακων.
Συνών. πατσούλι, τσάκνο. β) Μεταφ., ἐπὶ πράγματος λεπτοῦ καὶ ἐπιμήκους, ἰδίως ἐπὶ τῶν κνη-
μῶν τοῦ ἀνθρώπου Πελοπν. (Ὀλυμπ.) Στερελλ. (Ἀχυρ.):
Μάζω τὰ δαυλιά σου! Ὀλυμπ. Τ'ν ἔχ' σὰ δαυλι αὐτός!
(ἐνν. τὸ πῆος) Ἀχυρ. 3) Μεταφ., ὁ λίαν μελανοῦ χρώ-
ματος, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων Ἡπ. (Κουκούλ.)
Μακεδ. (Ροδοχώρ.): Μπερὲ δαυλι! Ροδοχώρ. Μ' κἄνκι ἢ
πίττα ἀπονκάτ', γιῶνι δαυλι Κουκούλ. 4) Ἡ νόσος τῶν
δημητριακῶν ἀνθραξ Ἡπ. Θεσσ. (Μυρόφυλλ.) Συνών. βλ.
εἰς λ. δαυλι 1. β) Ὁ ἐξ ἀνθρακος προσβληθεὶς σῖ-
τος ἢ ἀραβόσιτος Κέρκ. (Αὐχίον. Καρουσ.) κ.ά.: Ἐγινε

δαυλι τὸ γέννημα Αὐχίον. Καρουσ. Συνών. δαυλι 2.
5) Μεταφ., ὁ ἀμαθὴς Ἡπ. Συνών. κοῦτσορο (πβ.
τὸ ἀρχ. στελέχος).

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Δαυλῆς καὶ ὡς παρων. Πελοπν. (Δυρ-
ράχ.) καὶ ὑπὸ τὸν τύπ. Γαυλιά, τὰ ὡς τοπων. Ρόδ.

δαυλιά ἢ, Μεκεδ. (Βόιον Σιάτ.)—Α. Ἐφταλ., Μετάφρ.
Ὁδ., T 69 —Λεξ. Δημητρ. δαυλιά Θράκ. ἐνταβελιά Τσα-
κων. (Μέλαν.) γαυλέα Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὗς. δαυλὸς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ἀ.

1) Δαυλι 1, τὸ ὅπ. βλ., Θράκ. Μακεδ. (Σιάτ.) 2) Τὸ
διὰ τοῦ δαυλοῦ κτύπημα Κάρπ. Μακεδ. (Βόιον)—Α. Ἐφταλ.
ἐνθ' ἀν. —Λεξ. Δημητρ.: Ποίημ.

Ἡ τάχα θὲς μετὰ τῆς δαυλιᾶς νὰ πεταχτῆς 'ς τὸ δρόμο;

Α. Ἐφταλ., ἐνθ' ἀν. 3) Τὸ διὰ βεβρεγμένου πανίου, τῆς
πάνας, καθάρισμα τοῦ δαπέδου τοῦ φούρνου ἀπὸ τὴν
ἀνθρακίαν Λεξ. Δημητρ. Συνών. πᾶνισμα. 4) Ἡ ἀνα-
κίνησις τῶν καιομένων ἐν τῇ πυρᾷ δαυλῶν πρὸς ἀναζωπύ-
ρωσιν ταύτης Λεξ. Δημητρ.

δαυλιάζω Θήρ. Ἰων. (Κρήν.) Κρήτ. (Ἀχεντρ. Μονο-
φάτσ.) Κυκλ. Σχινοῦς. Χίος (Καρδάμ. κ.ά.) —Λεξ. Δημητρ.
δαυλιάζω Πόντ. (Χαλδ.) δαυλιάζου Ἡπ. (Κόνιτσ. Κουκούλ.
Μέγα Περιστ.) Μακεδ. (Ἀνασελ. Βλάστ. Δασοχώρ. Κατα-
φύγ. Κοζ.) Στερελλ. (Ἀκαρναν. Ἀχυρ. Φθιώτ.) νταβελιά-
ζου Τσακων. (Μέλαν.)

Ἐκ τοῦ οὗς. δαυλί.

1) Ἀνακινῶ τοὺς δαυλοὺς ἐν τῇ ἐστίᾳ πρὸς ἀναζωπύρωσιν
Χίος —Λεξ. Δημητρ. Συνών. δαυλιζω 1, σὺ δαυλι-
ζω, σὺμπάλλω. 2) Κυριολ. καὶ μεταφ., καίω, κάμνω
νὰ καῖ τι ὡς καίεται ὁ δαυλὸς Ἡπ. (Κουκούλ.) Ἰων. (Κρήν.)
Μακεδ. (Καταφύγ.) Στερελλ. (Ἀκαρναν. Ἀχυρ.) Χίος:
Φωτιά νὰ τὸν δαυλιάσῃ! (ἀρά) Χίος. Συνών. φωτιά νὰ
τὸν κάψῃ! Μὴν τὰ βάψ'ς ὅλα αὐτὰ τὰ ξύλα 'ς τοῦ φούρνου,
γιατὶ θὰ τοῦ δαυλιά'ῃς τοῦ φουμι Κουκούλ. Μὲ δαυλίσεις, οὐρ'
ρ'ναῖκα, μὲ τοῦ φαῖ σ'! Ἀχυρ. Μ' δαυλίσεις τ' γλῶσσα ἢ
πρώτ' χαψιά! (ἐνν. καυτὸς ζωμὸς ἢ ἡ πιπεριά) αὐτόθ.
Δαυλιάζ'. Αὐτὸ δὲν τρώει αὐτόθ. Δαυλιασμένε! (ἀρά)
Καταφύγ. Νὰ καοῦνε καὶ νὰ δαυλιάσουνε! (ἀρά) Κρήν.
3) Κτυπῶ διὰ δαυλοῦ Πόντ. (Χαλδ.) Στερελλ. (Ἀχυρ.):
Κάτσι καλά, γιατί θὰ σὶ δαυλιάσουν! Ἀχυρ. 4) Ἀποξηραί-
νομαι, γίνομαι ὅπως ὁ δαυλὸς ὡς καυσόξυλον, ὡς κοῦ-
τσορο, καὶ μεταφ., ἀκίνητοποιεῖμαι Ἡπ. Θήρ. Ἰων.
(Κρήν.) Κρήτ. Κυκλ.: Ἡ δαυλίασα πὸ τὸ κρύο Θήρ. Νὰ
δαυλιάσῃ ἢ ἐρμηδον χέρα, γιατί 'χει κλεμμένα! Κρήτ. Ἐ-
δαυλίασε καὶ δὲ μπορεῖ νὰ σαλέψῃ ἀπὸ τσι πόνους Κρήτ.
'Εδαυλίασ' ὁ παδέρμος ὁ ἀέρας καὶ δὲ δὰ 'πολιχνίσουμε σή-
μερο Κρήτ. Συνών. ἀποδαυλιζω, ἀποξυλιάζω.
5) Γίνομαι μέλας ὡς καμένος δαυλός, μαυρίζω Μακεδ.
(Βλάστ.) κ.ά.: Δαυλίσεις σᾶν τοὺν κόρακα Βλάστ. 6) Ἐπὶ
δημητριακῶν, προσβάλλομαι ὑπὸ ἀνθρακος ἢ σκωριάσεως, ἐκ
τοῦ μέλανος χρώματος τὸ ὅποιον παρουσιάζει ὁ προσβε-
βλημένος ὑπὸ τῆς ἀσθενείας στάχυς Ἡπ. (Κόνιτσ. Κουκούλ.
Μέγα Περιστ.) Μακεδ. (Ἀνασελ. Δασοχώρ. Κοζ.) Σχινοῦς.
Χίος: Δαυλιάζει τὸ σιτάρι Χίος. Ὁ δαυλὸς δαυλιάζει τὸ
σιτάρι Σχινοῦς. Τὰ τσόκαλα τοῦ σπόρου δὲν δὰ καίμι,
γιὰ νὰ μὴν κᾶν' τοῦ καλαμπόκι δαυλό, νὰ μὴ δαυλιάσ'
Κόνιτσ. Δαυλίσεις φέτους τοῦ κριθάρ' μας, οὔτι τοῦ σπόρου
δὲν πήραμαν Κουκούλ. Τοὺν Οὐκτώβριον δὲν προνζιαλ-
νοῦν φουμί, γιατί δαυλιάζουν τὰ σιτάρια (προνζιαλοῦν =
φρυγανίζου) Κοζ. Γιὰ νὰ μὴ δαυλιάσουν τὰ σ'τάρια, ἐκεί-

